

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΜΑΪΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Δωροθέου, Ἐπισκόπου Τύρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε

Πυξίον θείου Πνεύματος, θεομακάριστε ἐδείχθης, Πάτερ τὰ θεία δόγματα ἐγγεγραμμένα, φέρων ἐν γνώσει θεϊκή, ὧν τὴ ἀναπτύξει Κατεφώτισας, τοὺς τὴ ἀγνωσία κινδυνεύοντας, διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι ἡμῖν πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Αἱμάτων θείοις ρεύμασι, προσεπιχρώσας σου Ἱερωσύνης, στολὴν Δωρόθεε εἰσῆλθες, χαίρων εἰς τὸν οὐράνιον ναόν, νὺν ἐμφανισθῆναι τῷ Θεῷ ἡμῶν, νέμοντι στεφάνουστῆς ἀθλήσεως, αὐτὸν καθικετευων, ἅπασι δωρηθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ βίος σου Ἰσάγγελος, ἡ μαρτυρία δὲ λελαμπρυσμένη, δι' ἧς ἠξίωσαι μετὰ Ἀγγέλων, περιχορεύειν ἐν χαρᾷ, θαύμασι τὴν γῆν Πάτερ Δωρόθεε, θείοις καταυγάζων καὶ διδάγμασι, διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι πᾶσι δοῦναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐγὼ εἰμι Πανάμωμε, δένδρον τὸ ἄκαρπον τοῦ θείου λόγου, καρπὸν σωτήριον μηδόλως φέρον, καὶ δειλιῶ τὴν ἐκκοπήν, μήπως εἰς τὸ πῦρ βληθῶ τὸ ἄσβεστον, ὅθεν δυσωπῶ σε, Τούτου ῥυσαί με, δείξασα καρποφόρον, Ἀχραντε, τῷ Υἱῷ σου τὴ μεσιτεία σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ δάμαλις ἡ ἄσπιλος, τὸν μόσχον βλέπουσα ἐπὶ τοῦ ξύλου προσαναρτώμενον ἐθελουσίως, ὀδυρομένη γοερῶς, Οἴμοι! ἀνεβόα ποθεινότατον τέκνον, τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Ἑβραίων, θέλων μὲ ἀτεκνῶσαι ἐκ σοῦ παμφίλτατε;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Καὶ τρόπων μέτοχος, καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πρᾶξιν εὗρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, διὰ τοῦτο τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καὶ τὴ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ἱερομάρτυς Δωρόθεε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς.

Δῶρον Θεοῦ σὲ παμμάκαρ Πάτερ σέβω. Ἰωσήφ.

Ὦδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Δῶρον Θεῷ παμμάκαρ, σεαυτὸν προσήξας καθαρώτατον, διὰ βίου τελείου, καὶ σεπτοῦ μαρτυρίου Δωρόθεε.

Ὁριμον ὥσπερ βότρυν, Πάτερ ἀποθλίψας τὴν διάνοιαν, εὐφροσύνης κρατήρα, τοῖς πιστοῖς διδαγμάτων προέθηκας.

Ῥεύματα τῆς ἀπάτης, ἔστησας Δωρόθεε τῷ ρεύματι, τῆς πανσόφου σου γλώττης, καὶ πιστῶν διανοίας κατήρδευσας.

Θεοτοκίον

Ὁμβρισὸν μοὶ Παρθένε, δέομαι σταγόνα κατανύξεως, τὸν ἐνόητα μοὶ ῥύπον, ἀποπλύνουσα ὅπως δοξάζω σε.

Ὦδὴ γ'
Σὺ εἶ τὸ στερέωμα

Νύκτα ἀπεδίωξας, τῆς ματαιότητος ἄπασαν, ταῖς ἀστραπαῖς, Πάτερ Ἱεράρχα, τοῦ πανσόφου κηρύγματος.

Θαύμασιν ἐστήριξας, καὶ Ἱεροῖς Σοφῆ δόγμασι, τὰς τῶν Πιστῶν, πάντων διανοίας, ὧς ποιμὴν Ἱερώτατος.

Ἐχρισέ σέ Κύριος, τῷ Ἱερῷ σοφῆ χρίσματι, καὶ τῆς αὐτοῦ, θείας Ἐκκλησίας, ποιμενάρχην κατέστησε.

Θεοτοκίον

Ὅλην τὴν καρδίαν μου, τῷ θεϊκῷ φωτὶ λάμπρυνον, πύλη φωτός, τὸν τῆς ἀμαρτίας, σκοτασμὸν ἐκδιώκουσα.

Ὁ Εἰρμός

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ ὁ ἐν πνεύματι μου».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Θείοις δόγμασιν ἀεὶ ἐκλάμπων, δῶρον ἅγιον σαυτὸν προσήξας, τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ δι' ἀθλήσεως, καὶ κατοικεῖς νῦν ἀεὶ εὐφραινόμενος, τῶν πρωτοτόκων τὴν ἄνω μητρόπολιν, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος, Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν, Οἴμοι! τέκνον μου, πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον!

Ὦδὴ δ'
Εἰσακήκοα κύριε

Ἵψουμένου κατέπτυσας, Ὅσιε χειμῶνος τῆς ἀθεότητος, καὶ τῆ θέρμῃ θεοῦ Πνεύματος, ἀβλαβεῖς καρδίας συνετήρησας.

Συνετρίβη Δωρόθεε, μάκαρ πρὸ προσώπου σου ὄρη βίαια, τῶν δαιμόνων καὶ ἐτάκησαν, δυσμενῶν ἀνθρώπων τὰ φρονήματα.

Ἐκαρτέρεις θλιβόμενος, πόλεως εἰς πόλιν ἐκδιωκόμενος, μακαρίας ὄθεν ἔτυχες, τῶν Μαρτύρων δόξης καὶ λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Πειρασμῶν μὲ διάσωσον, καὶ τοῦ ψυχοφθόρου τῶν παθῶν κλύδωνος, ὅπως πιστεῖ μακαρίζω σε, παναγία Κόρη Μητροπάρθενε.

Ὦδὴ ε'
Ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας

Ἀποσκοπῶν ἐμφρόνως, τὰς ἀντιδόσεις τὰς θείας Δωρόθεε, τοὺς μεγίστους κινδύνους, καὶ τοὺς πειρασμοὺς ἐκαρτέρησας.

Μοναδικῶς τὴν θεῖαν, ἀνακηρύττων Τριάδα Δωρόθεε, πολυθέου μανίας, μάταιον διέλυσας φρύαγμα.

Μὴ προσκυνήσας Μάρτυς, ἔργα χειρῶν ἀνομούντων ὑπέμεινας, πειρασμοὺς καὶ κινδύνους, καὶ μαστίγων πόνους Δωρόθεε.

Θεοτοκίον

Ἀνατολὴ ἡλίου, πρὸ ἑωσφόρου ἐκλάμπαντος γέγονας, δι' οὗ φῶς οἱ ἐν σκότει, Ἄχραντε δεινῶν ἐθεάσαντο.

Ὦδὴ ς'

Χιτώνά μοι παράσχου

Καρδίαν πυρωθεῖσαν ταῖς πνοαῖς, ἐκτήσω τοῦ Πνεύματος, πνευμάτων Δωρόθεε, ἐναντίων τὸν κρυμὸν διαλύουσαν.

Ἁγίων πολιτείας Ἱεραῖς, συγγραφαῖς ἐδήλωσας, Πάτερ θεόπνευστε, θεία γνώσει τὴν ψυχὴν φωτιζόμενος.

Ῥημάτων σου ὁ φθόγγος καὶ τερπνῶν, δογμάτων ἢ δύναμις, πᾶσαν ἐπέδραμε, Παμμακάριστε τὴν γῆν θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Παρθένε ὃν ἐκύησας Θεόν, ἄνθρωπον γενόμενον, τοῦτον ἰκέτευε, λυτρωθῆναί με πυρὸς καὶ κολάσεως.

Ὁ Εἰρμὸς

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὥσπερ ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Κοντάκιον Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος

Ὁρθοδόξοις δόγμασιν, Ἱερομάρτυς κηρύξας, δῶρον θεῖον ἅγιον, σαυτὸν προσήξας τῷ Κτίστη, πρότερον ἐν τῇ ἀσκήσει ἐνδιαπρέψας, ὕστερον τῷ μαρτυρίῳ στερρῶς ἀθλήσας, καὶ νομίμως ὑπεδέξω, βραβεῖον νίκης, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Σ υ ν α ξ ἰ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ Ε' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Δωροθέου, Ἐπισκόπου Τύρου.

Στίχοι

- Ὁ Δωρόθεος, κὰν φραγγέλλωμαι λέγει,
- Λείπῃσι πολλὰ πρὸς τὰ Χριστοῦ μου πάθη.
- Πέμπτη Δωροθέοιο δέμας πληγῆσι δαμάσθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῆς μετὰ φιλάνθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβερὰς ἀπειλῆς καὶ ἀνάγκης, ἐν τῇ τῶν Βαρβάρων ἐπιδρομῇ, ὅτε, μέλλοντας ὑπ' αὐτῶν δικαίως αἰχμαλωτίζεσθαι, καὶ φόνῳ μαχαίρας παραδίδοσθαι, ὁ οἰκτίρμων καὶ φιλάνθρωπος Κύριος, διὰ σπλάγχνα ἐλέους αὐτοῦ, παρ' ἐλπίδα πᾶσαν ἐλυτρώσατο ἡμᾶς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων δέκα Μαρτύρων τῶν ἐν Αἰγύπτῳ, Μαρκιανοῦ, Νικάνδρου, Ὑπερεχίου, Ἀπόλλωνος, Λεωνίδου, Ἀρείου, Γοργίου, Σεληνιαδος, Εἰρήνης καὶ Πάμβωνος.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Χριστόφορος ὁ ἀπὸ Ῥώμης, ξίφει τελειοῦται.

Ὁ ἅγιος Μάρτυ Κόνων, ὁ ἀπὸ Ῥώμης, ἐν θαλάσῃ βληθεὶς τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ'

Παῖδες Ἑβραίων

Ἄστρον πολύφωτον ἐφάνης, ταῖς λαμπρότησι τῶν ἄθλων σου φωτίζων, τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶς, Δωρόθεε βοώντων, Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τρίβους εὐθείας διοδεύων, ὑπεξέκλινας τὰ βάραθρα τοῦ πλάνου, καὶ ὁδοὺς πρὸς ζωῆς, ὠδήγεις τοὺς βοῶντας, Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐσβεσας ὄμβροις τῶν αἱμάτων, Παναοίδιμε τὴν κάμινον τῆς πλάνης, καὶ πρὸς ὕδωρ ζωῆς, ἐσκήνωσας κραυγάζων, Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ῥύσαι δεσμῶν τῆς ἀμαρτίας, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν Θεογεννήτορ, καὶ ἀγάπη Θεοῦ, ὑπόζευξον τελεία, ἵνα πιστῶς, δοξάζω σε, Θεοτόκε εἰς αἰῶνας.

ᾠδὴ η'

Οἱ θεορρήμονες Παῖδες

Σοβαρευόμενον ὄφιν ἐν κακίᾳ, ταπεινωθεὶς ἐν Κυρίῳ, Πάτερ βοῶν ἐταπείνωσας, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐν βαθυτάτῳ σὲ γήρα πρὸς ἀγήρωσ, ἀναπαυσάμενον τόπους, ὁ πλαστοουργὸς κατεσκήνωσεν, Ἰερώτατε Πάτερ, Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Βίον ἰσάγγελον ἔχων σὺν Ἀγγέλοις, τῷ τοῦ Δεσπότου σου θρόνῳ, ἀναβοῶν νὺν παρίστασαι, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ὁραιοτάτη Παρθένε ἀνεδείχθης, τὸν ὠραιοτάτον Λόγον, κυφοροῦσα ὧ ψάλλομεν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμὸς

«Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ καὶ τὴν φλόγα, καταπατοῦντες ὑπέψαλλον, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

ᾠδὴ θ'

Τὸν προδηλωθέντα

Ἰθυνας τὴν ποιμνὴν, Χριστοῦ θεῖους πρὸς λιμένας, ἀβλαβῆ τηρήσας αὐτὴν χειμῶνων ἐναντίων, ὡς πανάριστος Ἱεράρχης καὶ θεῖων Πάτερ, πληρωτῆς σοφῆ προστάξεων.

Ὡς ἱεουργὸς ἱερός, ὡς Μάρτυς γενναῖος, ὡς θαυματουργὸς θαυμαστός, ὡς θεῖος λογογράφος, ὡς τῆς πίστεως ἀδιάσειστος στῦλος, δόξης αἰωνίου Πάτερ ἔτυχες.

Σὲ ὡς θεῖον δῶρον Δωρόθεε ὁ τὰ δῶρα, ὡς Θεὸς παρέχων, πλουσία χρηστότητι τοῖς δεομένοις, εἰς πιστῶν ἐναργῆ σωτηρίαν, τὴ Ἐκκλησίᾳ ἐδώρησατο.

Ἡ Θεοφεγγὴς μνήμη σου ἀνέτειλε κόσμῳ, καταυγάζουσα πιστοὺς, ἀκτίσι χαρισμάτων, ἦν δοξάζοντας κοινωνοὺς ἡμᾶς δεῖξον Πάτερ, τῆς ἐν σοὶ θείας λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Φέρουσα Χριστὸν χερσί, τὸν φέροντα τὰ πάντα, νεύματι τῷ θεῷ Ἀγνή, αὐτὸν ἀεὶ δυσώπει, τῶν χειρῶν ἡμῶν τὰς ἐπάρσεις εὐθύναι, τούτου ὡς θυμίαμα ἐνώπιον.

Ὁ Εἰρμὸς

«Τὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει τῷ νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ τόκον, τὸν τῆς Λειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν».

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.